

Diegerticon ad Britanniam

115

EXpergiscere Britannia, præ foribus Gallus canit,
Non Clangore, non alis provocans, sed Tubâ;
Frumento minatur, & gallinis insolens,
Non lucis nobis, sed noctis diræ nuntius.
Ubi vis antiqua? an Leones rugire nesciunt?
Vni Leoni forsitan, Gallo-Belgico,
Metuendus iste Gallus, nondum spero, quatuor.
An Lyrâ potius, id est, Hybernâ Musicâ
Avis hæc, ut cæteræ, non domanda est effera?
Si non sic, Ormondus peraget Asinos ad Lyrâm:
Acuite mucrones, ad cotem, cultellulis,
(Cum servi visis Scythæ flagris fugere territi)
Quidni Cultellis Galli? ne Capones fierent.
Quid mussitant timidi? pulverem explodunt tormentarium,
Proh pudor! non à nostris partibus est Inventor MONKUS?
Idemq; Monachus, est & Genius noster GEORGIUS.
Tutore duplici cingimur, & hâc, & ROBERTO Principe.
Hæc magna, sed majora statim memoro;
Quis ille Eboraci Dux invictus, & meus?
Alterius Orbis secundus Terror, & Delitiæ,
Quem admirantur plus quam quatuor Maria.
Non sat vos excitat Hector ille Britannicus?
At en irritamentum! Ipse Cæsar in Exercitu est,
Ne formidate Milites, & Fortuna CAROLI,
Pergite, sunt istæ, quas olim viciistis, Galliæ.
Agite, Regem in suum Regnum inducite.
Egent Boves nostri sale multum Gallico,
Carniq; Crassæ potus optimus, est Gallicum.
Pergite Victores, capite Salinas, capite Vineas.

Dum Ludovicus Henrici quarti se somniat Nepotulum,
Te, CAROLE, HENRICI quinti Successorem sentiet.

E. G. Edm. Gayton

